

Minneord om sokneprest Stein Eirik Foss

Han var en gutt fra Ullern i Oslo. Han vokste opp med sin bror, Dag, med foreldrene overingeniør Hallvard Johannes Foss og Karhrine Elisabeth Vinsnes Schøtt-Rivers. Stein Eirik var stolt av sine aner. Han nevnte særlig sin tante Ragnhild som gav oss en liten bok med nynorske salmer etter latinske tekster fra middelalderens liturgier. Og så var det Hanna Vinsnes med sin kokebok.

Hans kallsbevissthet stammet fra barneårene. Og han ble teolog og prest. Utdannet ved Teologisk Fakultet ved UiO. Studieopphold i England, Roma, Münster og Lund. Ble Lic theol ved UiO 1988. Faget var Økumenikk, og avhandlingen het *Kirkens Enhet og Grenser*. En undersøkelse av tenkningen om Kirkens enhet i dokumentene fra det annet Vatikanekonsil.

Han var feltprestassistent. Han var studentprest, landssekretær / generalsekretær i Norges Kristelige Studenterbevegelse. Og i Bergen var han hjelpeprest i Bergen Domkirke, residerende kapellan og sokneprest til Johanneskirken.

Som en mann med stor forståelse for at de kirkelige forhold i byen måtte tilrettelegges politisk / kirkepolitisk, var han i flere omganger prestenes representant i Bergen kirkelige Fellesting.

Under minnesamværet fikk vi høre fra Johannes menighet om hans fromhet og gudsfrykt. Taleren fant uttrykk for dette i at han kastet seg ned foran alteret under gudstjenestens inngang og lå lenge, som det ble sagt. Og det kom til syne ved at han hadde venner og bekjente i Nygårdsparken. Han var raus med penger når det gjaldt dem som trengte det, og ble han narret av mer profesjonelle tiggere, så han det som en yrkesrisiko. Han brydde seg om hverdagslivet til folket i Johannes, de forhold de levde under. Menighetsbladet fra Johannes kan dokumentere hans omsorg for menighetens åndelige og timelige velferd. Denne erkjennelse av at det måtte praktisk handling til for folks hverdags skyld, gjorde ham til aktiv politiker med flere verv i helse og sosial og skole.

Mannen med Ullern-riksmål på tungen, ble medlem av Vestmannalaget der han viste sin omsorg for tante Ragnhilds og frende Eigil Lehmanns målform. Videre fant han, med sin historiske bevissthet, det naturlig å engasjere seg i Kyrkjesogelaget.

Stein Eirik Foss kallsbevissthet kom til uttrykk i alle gudstjenester og kirkelige handlinger. Kanskje tydeligst i uttrykket Den hellige messe, som han kalte gudstjenesten søndags kveld i Johannes de siste årene.

Forkynneren Foss var som oftest krevende. Man måtte legge øret til, som sokneprest Skogvoll sa ved båren i Johanneskirken. Men det betalte seg, for få prekener var så innholdsrike som hans. Samtidig var det denne såkalt høykirkelige presten som kunne komme med den klare, tydelige utfordringen til omvendelse og nytt liv. Man møtte ham slik i de evangeliske aksjoner han holdt sin hånd over i Johanneskirken. Slik sprengte han folks forestillinger om hvordan slike prester er. Således var han også helhjertet til stede under de bekjennelsesmøtene han gav rom for i Johannes. Samarbeidet med Salem, som nå er i gang, har nok sine røtter her.

Her skjønner vi også hans engasjement i Foreningen for Bibel og Bekjennelse. Han økte de siste årene sin innsats i FBB lokalt. I flere år var han nestformann. Det var vel her han fant sterkest

støtte for sitt program om å bli værene i Den norske kirke og denne kirkes tro. Det lå ham tungt på hjerte. Det ble viktig å kjempe for at vi hadde livsrom i vår kirke uten at vi måtte gi opp vår identitet. Han så med sorg på dem av hans medkjempere i kirkestriden som nettopp gav opp og fant et annet hjem og et annet fellesskap.

Men hans livsverk og manndoms kreativitet kom likevel til uttrykk et annet sted, nemlig da Kirkelig Fornyelse og Pro Ecclesia ble til, båret frem av ham selv og slike som delte hans kirkelige visjon.

Stein Eiriks posisjon og format stod etter hvert tydelig frem. Hans votum og hans godkjennelse var viktig og vanskelig å komme utenom. Det var tydelig alt under utarbeidelsen av Basisdokumentet for Kirkelig Fornyelse jan 1969.

Hans arbeidsmåte i dette fellesskapet, var nok å gi sitt bidrag i utvalg og kollegium, men viktigst var trofast vennskap, samtaler, formaning, tilrettevisning, rådgivning. Slik var hans bidrag. Hans innflytelse.

Det var ham mange søkte når noe stod på, når det viktige måtte sies og gjøres.

Stein Eirik kunne minne om ørkenfedrene. Han var ikke i ørkenen, satt ikke på noen søyle, men han var, som disse, en som ble oppsøkt fordi han var raus på tid og kjærlighet og vennskap og var rik på åndelig visdom til tukt og trøst og rettledning. Det ble trygt og riktig å ha ham som skriftefar.

Han var også inne i opprettelsen Kontaktnett for Kyrkjeleg Samhald og Samråd på Kirkens grunn.

Stein Eirik Foss sykeleie hadde mange stadier, men hele tiden var det preget av hans vennlige smil og av de mange som så til ham fra ulike sammenhenger. Og noen nye bekjenskaper ble trolig til rundt hans seng.

Han sovnet stille inn med Simeons lovsang i ørene. Hele det siste døgnet var fylt av Guds ord, av bønn og sang om det Herren har i vente for sine tjenere.

Nå sier vi takk til Gud og lyser fred over Stein Eirik Foss minne.

oo